

На заході

Володимир Свідзінський

Глибокий сніг заліг степи.
...Порвало серце срібні волоконця...
На заході безодня огнева
Розкрилась по відході сонця.

Понуро жмуряться ліси.
...А як збирав я тії ниті!..
Криваво-темний цвіт зорі
Розвіяв вітер по блакиті.

* * *

Густа імла на діл лягла.
...Які із них сплітав я ткани!..
Холоне захід. Тоне зір
В повільно-смутному згасанні.

* * *

Так гаснуть серця почуття.
Колись забуду, як любив я...
Горять краї димчастих хмар,
Як непорушних гір верхів'я.